

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 98/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. Z., bytom M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 13/2004 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3 Cob 83/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2006 doručená sťažnosť J. Z., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 13/2004 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 Cob 83/2005.

Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností, ako aj zo spisu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 9 Cb 13/2004 zistil ústavný súd nasledovné relevantné skutočnosti:

Sťažovateľ, zastúpený JUDr. V. H., M., podal 31. júla 2001 na Okresnom súde Michalovce návrh vo veci náhrady škody vo výške 78 200 Sk proti odporcovi V., s. r. o., B.

V dôsledku námietky zaujatosti sudcov Okresného súdu Michalovce bola vec 15. októbra 2001 postúpená krajskému súdu na rozhodnutie o tejto námietke.

Krajský súd uznesením z 30. novembra 2001 postúpil vec na prejednanie Okresnému súdu Trebišov, ktorému bola predmetná vec doručená 1. februára 2002.

Okresný súd Trebišov uznesením zo 7. mája 2002 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd 12. augusta 2002 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Okresný súd Trebišov 21. mája 2003 postúpil vec Okresnému súdu Bratislava III ako súdu miestne príslušnému.

Okresný súd Bratislava III 6. novembra 2003 postúpil predmetnú vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Tento 17. decembra 2003 rozhodol, že miestne príslušným je Okresný súd Trebišov.

Okresný súd Trebišov rozsudkom č. k. 9 Cb 13/2004 z 28. októbra 2004 návrh sťažovateľa zamietol.

Okresný súd Trebišov uznesením z 10. februára 2005 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50 %.

Krajský súd na odvolanie sťažovateľa uznesením z 31. marca 2005 prvostupňové rozhodnutie (vo veci čiastočného oslobodenia od súdnych poplatkov) potvrdil.

Okresný súd Trebišov uznesením zo 16. júna 2005 konanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku z 28. októbra 2004 zastavil (sťažovateľ nezaplatil včas súdny poplatok, ale len dodatočne po doručení mu uznesenia o zastavení konania). Okresný súd Trebišov svoje rozhodnutie 11. júla 2005 zrušil.

Krajskému súdu bol 10. augusta 2005 doručený súdny spis na odvolacie konanie.

Krajský súd rozsudkom z 1. decembra 2005 potvrdil prvostupňový rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. januára 2006 (právnemu zástupcovi sťažovateľa bolo druhostupňové rozhodnutie doručené 2. januára 2006).

Sťažovateľ 2. februára 2006 na Okresnom súde Trebišov podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

Sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie ním označených základných práv a priznať mu primerané finančné zadost'účinenie v sume 100 000 Sk. Súčasne požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru)

poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 28. februára 2006, namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 13/2004 a v odvolacom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 3 Cob 83/2005. Zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 9 Cb 13/2004 ústavný súd zistil (jednoznačne vyplýva), že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľa na menovaných súdoch už netrvalo. Konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným prietahom, bolo totiž právoplatne skončené už 3. januára 2006.

Tento skutkový stav bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd už o jeho žiadosti o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nerozhodol, lebo jeho poskytnutie je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy (resp. § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde) viazané na vyhovenie sťažnosti. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti sa nezoberal sťažovateľovou žiadosťou o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2006